

אגרות הזהר

מכתב ברכה מאת הגאון האדיר פנגלה ובנסתר המקבל בעל

שערי זבול שליט"א

**הרב זבולון המבורגר, מחבר ספרי שערי זבול י"ד חלקים ושי"ס
בכתב יד, בעיה"ק ירושלים תובב"א**

ב"ה כ"ג אדר תש"ע פעיה"ק ירושלים תובב"א

הנה הגאון הצדיק המפרסם אב"ד האלמין רבי שלום יהודה גראס שליט"א העוסק בלמוד הזהר הקדוש והפצת הזהר הקדוש דרך למוד ברבים, וידוע שהזהר הוא מעולם האצילות, ובכתבי האריז"ל מבואר שיש עולם עשיה ועולם יצירה ועולם הבריאה ועולם אצילות, ומי שלומד זהר הקדוש זוכה לעולם האצילות, וידוע שיש נפש רוח ונשמה, ומי שרק לומד נגלה הוא זוכה בנפש רוח ולא בנשמה ומי שלומד זהר הקדוש זוכה לקבל נשמה מעולם אצילות, ולאחר מאה ועשרים זוכה לישוב בעולם עליון מאד מאד ולקבל נשמה גבוהה, והזהר הקדוש נתחבר על ידי התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א, וכל אחד ואחד צריך ללמד כל יום חוץ מלמוד הנגלה זהר הקדוש וגם חשיב מאד לכנס בתורת האריז"ל כתבי האריז"ל ספר עץ חיים ושער הפנונות, וזה צריכים ללמוד דוקא עם ר"מ מקובל שיהא בקי בכל כתבי האריז"ל, וזהו מקרב הגאולה, ולכך דבר גדול מאד עשה הגאון הצדיק שמרביץ תורת הזהר ברבים ומקים שיעורים ברבים בכל מקום ומקום, ושכרו גדול מאד, ולכך מצוה גדולה לחזקו על הזכוי הרבים הנה, וזכותו של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי יגן עליו ועל כל משפחתו ולכל העוזרים לו.

הכותב וחותם למען כבוד התורה ולומדיה:

הרב זבולון המבורגר, מחבר ספרי שערי זבול י"ד חלקים

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁיחֵבֶר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א
וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תִּקְוֵנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

הַקְדָּמַת הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקִּדְשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים
ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך א' - חלק א'

קונטרס 1

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹון בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות
"קודשא בריך הוא אורייתא וישאלא חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"
אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

הקדמת ספר הוזהר

(דף א ע"א)

רבי חזקיה (נ"א רבי אלעזר) פתח, כתיב, (שיר השירים ב) כְּשׁוֹשְׁנָה בֵּין הַחוּחִים. מִי הַשׁוֹשְׁנָה? זו כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל (משום שני שושנה יש שושנה). מה הַשׁוֹשְׁנָה שְׁהִיא בֵּין הַחוּחִים, יֵשׁ בָּהּ אֶדָם וְלֶבֶן - אף כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל יֵשׁ בָּהּ דִּין וְרַחֲמִים. מה שׁוֹשְׁנָה יֵשׁ בָּהּ שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֵים עָלִים - אף כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל יֵשׁ שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵים מִדּוֹת רַחֲמִים שְׁמֻקְיָפוֹת אוֹתָהּ מִכָּל צְדָדֶיהָ. אף אֱלֹהִים שֶׁל כָּאן, מַשְׁעָה שְׁנוֹכֵר, הוֹצִיא שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵים תְּבוּת לְהַקְיָף אֶת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל וְלִשְׁמַר אוֹתָהּ. וְאַחֵר כִּף נִזְכָּר פַּעַם אַחֲרָת. לְמָה נִזְכָּר בַּפַּעַם אַחֲרָת? כְּדִי לְהוֹצִיא חֻמְשָׁה עָלִים חֻזְקִים שְׁסוֹבְבִים אֶת הַשׁוֹשְׁנָה. וְאוֹתָם הַחֻמְשָׁה נִקְרָאִים יְשׁוּעוֹת, וְהֵם (הַחֻמְשָׁה) [הַמְשִׁים] שְׁעָרִים. וְעַל זֶה הַסּוּד כְּתוּב (תהלים קטו) כּוֹס יְשׁוּעוֹת אֶשָּׂא, זו כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה. הַכּוֹס שֶׁל בְּרָכָה צְרִיכָה לְהִיּוֹת עַל חֻמְשׁ אֶצְבְּעוֹת וְלֹא יוֹתֵר, כְּמוֹ שֶׁהַשׁוֹשְׁנָה שִׁיּוֹשְׁבֶת עַל חֻמְשָׁה עָלִים חֻזְקִים בְּדוּגְמָא שֶׁל חֻמְשׁ אֶצְבְּעוֹת. וְהַשׁוֹשְׁנָה הַזֹּאת הִיא כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה. מִ"אֱלֹהִים" הַשְּׁנִי עַד "אֱלֹהִים" הַשְּׁלִישִׁי - חֻמְשׁ תְּבוּת. מִכָּאן וְהִלָּאָה הָאוֹר שְׁנוֹבְרָא וְנִגְנָז וְנִכְלָל בְּבְרִית הַהוּא שְׁנוֹכְס בְּשׁוֹשְׁנָה [ס"א ז] וְהוֹצִיא בָּהּ זָרַע, וְזֶה נִקְרָא עֵץ עוֹשֶׂה פְרִי אֲשֶׁר זָרְעוּ בוֹ. וְאוֹתוֹ הַזָּרַע קָיָם בְּאוֹת הַבְּרִית מִמָּש. וְכִמוֹ שְׂדֵמוֹת הַבְּרִית נִזְרַע בְּאַרְבָּעִים וּשְׁנַיִם זְרוּגִים [שֶׁל אוֹתוֹ] הַזָּרַע הַהוּא, כִּף נִזְרַע הַשֶּׁם הַחֻקִּיק מִפְרֵשׁ בְּאַרְבָּעִים וּשְׁתַּיִם אוֹתוֹת שֶׁל מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית.

וְלִבְתָּר אֲדַפְר זְמַנָּא אַחְרָא. אַמַּאי אֲדַפְר זְמַנָּא אַחְרָא. בְּגִין לְאַפְקָא חֻמְשׁ עָלִין תְּקִיפִין דְּסַחְרִין לְשׁוֹשְׁנָה. וְאַנּוּן חֻמְשׁ אַקְרוּן יְשׁוּעוֹת. וְאַנּוּן חֻמְשׁ תְּרַעִין. וְעַל רְזָא דָּא כְּתִיב (תהלים קטו) כּוֹס יְשׁוּעוֹת אֶשָּׂא דָּא כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה. כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה אֶצְטְרִיף לְמַהוּי עַל חֻמְשׁ אֶצְבְּעָאן וְלֹא יִתִּיר. כְּגוּוֹנָא דְּשׁוֹשְׁנָה דִּיתְבָּא עַל חֻמְשׁ עָלִין תְּקִיפִין דוּגְמָא דְּחֻמְשׁ אֶצְבְּעָאן. וְשׁוֹשְׁנָה דָּא אִיהִי כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה. מֵאֱלֹהִים תְּנַנְנָא עַד אֱלֹהִים תְּלִיתָאָה חֻמְשׁ תִּיבִין. מִכָּאן וְהִלָּאָה אוֹר דְּאִתְבְּרִי וְאִתְגְּנִיז וְאִתְפְּלִיל בְּבְרִית הַהוּא דְּעָאֵל בְּשׁוֹשְׁנָה (ס"א דא) וְאַפִּיק בָּהּ זָרַעָא. וְדָא אַקְרִי עֵץ עוֹשֶׂה פְרִי אֲשֶׁר זָרְעוּ בוֹ. וְהַהוּא זָרַע קְיָימָא בְּאוֹת בְּרִית מִמָּש. וְכִמָּה דְּדִיוּקְנָא דְּבְרִית אֲזִדְרַע בְּאַרְבָּעִין וְתִרִין זְרוּגִין הַהוּא (נ"א דההוא) זָרַעָא, כִּף אֲזִדְרַע שְׁמָא גְלִיפָא מִפְרֵשׁ בְּאַרְבָּעִין וְתִרִין אִתְּוֹן דְּעוּבְדָא דְּבְרֵאשִׁית.

בְּרֵאשִׁית, רַבִּי שְׁמַעוֹן פְּתַח (שיר השירים ב) הַנְּצַנִּים נִרְאוּ בְּאַרְץ. הַנְּצַנִּים, דָּא עוּבְדָּא דְּבְרֵאשִׁית, נִרְאוּ בְּאַרְץ אִימְתִי, בַּיּוֹם

בְּרֵאשִׁית. רַבִּי שְׁמַעוֹן פְּתַח, (שיר השירים ב) הַנְּצַנִּים נִרְאוּ בְּאַרְץ. הַנְּצַנִּים - זֶה מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית. מַתִּי נִרְאוּ בְּאַרְץ? בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי,

בְּרֵאשִׁית, רַבִּי שְׁמַעוֹן פְּתַח (שיר השירים ב) הַנְּצַנִּים נִרְאוּ בְּאַרְץ. הַנְּצַנִּים - זֶה מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית. מַתִּי נִרְאוּ בְּאַרְץ? בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי,

בְּרֵאשִׁית, רַבִּי שְׁמַעוֹן פְּתַח (שיר השירים ב) הַנְּצַנִּים נִרְאוּ בְּאַרְץ. הַנְּצַנִּים - זֶה מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית. מַתִּי נִרְאוּ בְּאַרְץ? בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי,

השלישי, דכתיב ותוצא הארץ כדין נראו בארץ. עת הזמיר הגיע, דא יום רביעי דהוה ביה זמיר עריצים, מארת חסר. וקול התור, דא יום חמישי, דכתיב ישרצו המים וגו' למעבד תולדות. נשמע, דא יום ששי דכתיב נעשה אדם. דהוה עתיד למקדם עשיה לשמיעה, דכתיב (דף א' ע"ב) הכא נעשה אדם, וכתיב התם נעשה ונשמע. בארצנו, דא יום שבת דאיהו דוגמת ארץ החיים. (שהוא עולם הכא. עולם הנשמות עולם הנחמות).

שכתוב ותוצא הארץ, אז נראו בארץ. עת הזמיר הגיע - זה היום הרביעי שהיה בו זמיר עריצים, מארת חסר. וקול התור - זה היום החמישי, שכתוב ישרצו המים וגו', לעשות תולדות. נשמע - זה היום הששי, שכתוב נעשה אדם, שהיה עתיד להקדים עשיה לשמיעה, שכתוב כאן נעשה אדם, וכתוב שם נעשה ונשמע. בארצנו - זה יום השבת, שהוא דגמת ארץ החיים (שהוא עולם הכא, עולם הנשמות, עולם הנחמות).

(נ"א דבר אחר) הנצנים אלין אנון אבהן דעאלו במחשבה ועאלו בעלמא דאתי ואתגניזו תמן. ומתמן נפקו בגניזו ואטמירו גו' (נ"א ביה) נביאי קשוט. אתיליד יוסף ואטמירו ביה, עאל יוסף בארעא קדישא ונציב לון תמן, וכדין נראו בארץ ואתגלו תמן. ואימתי אתחזון, בשעתא דאתגלי קשת בעלמא. דהא בשעתא דקשת אתחזי כדין אתגלון אנון, ובההיא שעתא עת הזמיר הגיע עדן לקצץ חיבין מעלמא. אמאי אשתזיבו, בגין דהנצנים נראו בארץ, ואלמלא דנראו לא אשתארון בעלמא, ועלמא לא אתקים.

(נ"א דבר אחר) הנצנים - אלו הם האבות שנכנסו במחשבה ונכנסו לעולם הכא ונגזזו שם, ומשם יצאו בגניזות ונסתרו בתוך נביאי האמת. נולד יוסף ונטמנו בו. נכנס יוסף לארץ הקדושה והציב אותם שם, ואז נראו בארץ ונגלו שם. ומתי הם נראו? בשעה שהתגלתה הקשת בעולם. שהרי בשעה שנתאית הקשת, אז הם מתגלים, ובשעה ההיא עת הזמיר הגיע לקצץ את הרשעים מן העולם. למה נצלו? משום שהנצנים נראו בארץ, ואלמלא שנראו, לא היו נשארים בעולם, והעולם לא היה מתקיים. ומי מקים את העולם וגורם לאבות להתגלות? קול התינוקות שעוסקים בתורה. ובגלל אותם התינוקות של העולם, העולם נצל. פנגדם (שיר א) תורי זהב נעשה לך, אלו הם תינוקות ילדים עלמים, שכתוב (שמות ב) ועשית שנים פרכים זהב.

ומאן מקים עלמא וגרים לאבהן דאתגלון, קל ינוקי דלעאן פאורייתא, ובגין אנון רביין דעלמא, עלמא אשתזיב. לקבליהון, (שיר השירים א) תורי זהב נעשה לך, אלין אנון ינוקי רביין עולמין דכתיב, (שמות כ"ה) ועשית שנים פרוכים זהב.

בראשית. רבי אלעזר פתח, (ישעיה מ) שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה. שאו מרום עיניכם, שאו מרום עיניכם, לאיזה מקום? למקום שכל העינים תלויים בו, ומי הוא?

בראשית רבי אלעזר פתח (ישעיה מ) שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה. שאו מרום עיניכם לאן אתר, לאתר דכל עיינין תליאן ליה. ומאן איהו, פתח עינים. ותמן תנדעון דהאי סתים עתיקא דקומא לשאלה.

פתח עינים, ושם תדעו שהסתום
העתיק הזה שעומד לשאלה
בְּרָא אֱלֹהִים. ומי הוא? "מי",
הוא שנקרא מקצה השמים
למעלה, שהכל עומד ברשותו.
ועל שהוא עומד לשאלה והוא
בְּדֶרֶךְ נִסְתָּר וְלֹא גָלוּי נִקְרָא
"מי", שהרי למעלה אין שם
שאלה. וקצה השמים הזה נקרא
"מי".

ויש אחר למטה שנקרא "מה".
מה בין זה לזה? אלא הראשון
הנסתר שנקרא "מי" עומד
לשאלה. בין ששואל אדם
ומפשפש להסתכל ולדעת
מדרגה לדרגה עד סוף כל
הדרגות, בין שמגיע לשם -
"מה". מה ידעת? מה הסתכלת?
מה פשפשת? הרי הכל נסתר
בכראשונה.

ועל הסוד הזה כתוב (איכה ב) מה
אעידך מה אדמה לך. כשנחבר
בית המקדש, יצא קול ואמר, מה
אעידך (נ"א נמה) מה אדמה לך. באותו מ"ה
אעידך בכל יום ויום, (נחרי) העידתי
בך מימים ראשונים, שכתוב
(דברים ל) העדתי בכם היום את
השמים ואת הארץ. ומה אדמה
לך, באותו גון ממש עשרתי
אותך בעטרות קדושות, עשיתי
לך שלטון על העולם, שכתוב
(איכה ב) הזאת העיר שיאמרו
פלילת יפי וגו'. קראתי לך
(תהלים קכב) ירושלים הבנויה כעיר
שחברה לה.

(איכה ב) מה אשורה לך - כמו שאת
יושבת בך, בך הוא פניכול
למעלה. כמו שלא נכנסים בך
עכשו העם הקדוש בסדרים
קדושים, בך נשבעתי לך שאני
נכנס למעלה עד שיכנסו בך
אויכלוסיך למטה. וזוהי נחמתך,
הואיל שהדרגה הזו אשורה לך
לך קיום ורפואה - מ"י ירפא לך.

בְּרָא אֱלֹהִים. ומאן איהו. מ"י. ההוא דאקרי
מקצה השמים לעילא. דכלא קימא
ברשותיה. ועל דקימא לשאלה ואיהו בארץ
סתים ולא אתגליא, אקרי מ"י, דהא לעילא
לית תמן שאלה. והאי קצה השמים אקרי
מ"י.

ואית אחרא לתתא ואקרי מ"ה. מה בין האי
להאי, אלא קדמא סתימא דאקרי
מ"י קימא לשאלה, כיון דשאל בר נש
ומפשפש לאסתכלא ולמנדע מדרגא לדרגא
עד סוף כל דרגין, פיון דמטי תמן, מ"ה. מה
ידעת, מה אסתכלתא, מה פשפשתא, הא
כלא סתים פדקדמיתא.

ועל רזא דנא כתיב, (איכה ב) מה אעידך מה
אדמה לך. פד אתחריב בי מקדשא נפק
קלא ואמר מה אעידך (נ"א ומה אדמה לך, כהוא מ"ה
אעידך) בכל יומא ויומא, [והא] אסהידת בך
מיומין קדמאין דכתיב, (דברים ל) העדתי בכם
היום את השמים ואת הארץ. ומה אדמה לך
בהוא גונא ממש עטרית לך בעטרין קדישין
עבדית לך שלטנו על עלמא דכתיב, (איכה ב)
הזאת העיר שיאמרו פלילת יפי וגו'
קרינא לך (תהלים קכ"ב) ירושלים הבנויה כעיר
שחברה לה.

מה אשורה לך. (איכה ב) פגוונא דאנת יתבה, הכי
הוא פניכול לעילא. פגוונא דלא עאלין
השתא בך עמא קדישא בסדרין קדישין, הכי
אומינא לך דלא איעול אנא לעילא עד
דיעלון בך אכלוסך לתתא. ודא איהו נחמה
דילך הואיל דדרגא דא אשורה לך בכלא.
והשתא דאנת הכא גדול פים שברך. ואי
תימא דלית לך קימא ואסותא, מ"י ירפא
בכל. ועכשו שאת פאן, גדול פים שברך. ואם תאמר שאין

וְדַאי שְׁאוּתָהּ הַדְרָגָה הַנִּסְתָּרָת
הַעֲלִינָה שְׁהַכֵּל עוֹמֵד בָּהּ, תִּרְפָּא
לָךְ וְתִקֵּים אוֹתָךְ.

כ"י - קִצְהַּ הַשְּׁמַיִם לְמַעְלָה, מ"ה
- וְעַד קִצְהַּ הַשְּׁמַיִם לְמַטָּה וְקִצְהַּ
הַשְּׁמַיִם לְמַטָּה. וְזֶה יִרְשׁ יַעֲקֹב, שֶׁהוּא
מְבָרִיחַ מִן הַקִּצְהַּ אֶל הַקִּצְהַּ.
מִהַקִּצְהַּ הַרְאֵשׁוֹן שֶׁהוּא מ"י, אֶל
הַקִּצְהַּ הַאֲחֵרוֹן שֶׁהוּא מ"ה, מִשׁוּם
שְׁעוֹמֵד בְּאֶמְצַע. וְעַל זֶה מִי בְרָא
אֶלֶּה.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֲלַעְזָר וְבִנָּיו, פֶּסֶק
דְּבִרְיָד וְיִתְגַּלְהַּ הַסֵּתֵר שֶׁל הַסּוּד
הַעֲלִינָן שְׁאִין בְּגִי אֲדָם יוֹדְעִים. שְׁתַּק
רַבִּי אֲלַעְזָר. בְּכֹה רַבִּי שְׁמַעוֹן וְעַמֵּד
רְגַע וְיָא שְׁעָתָה אַחַד.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֲלַעְזָר, מַה זֶה
"אֶלֶּה"? אִם תֹּאמַר כּוֹכְבִים
וּמַזְלוֹת - הֲרִי הֵם תְּמִיד נִרְאִים שָׁם,
וּבְמ"ה נִבְרְאוּ כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (תהלים לג)
בְּדָבָר ה' שְׁמַיִם נַעֲשׂוּ. אִם עַל
דְּבָרִים נִסְתָּרִים, שְׁלֵא לְכַתֵּב אֶלֶּה,
שֶׁהֲרִי הוּא גְלוּי! אֶלֶּא זֶה הַסּוּד
לֹא הִתְגַּלְהַּ רַק יוֹם אֶחָד שֶׁהֵייתִי
עַל חוֹף הַיָּם, וּבָא אֲלֵיהוֹ וְאָמַר לִי,
רַבִּי, יִדְעַתְּ מַה זֶה "מִי בְרָא
אֶלֶּה"? אָמַרְתִּי לוֹ, אֵלֹהֵי הַשְּׁמַיִם
וְצַבֹּאוֹתָם, הִמְעַשֶׂה שֶׁל הַקְּדוּשָׁה-
בְּרוּךְ-הוּא שִׁישׁ לְאֲדָם לְהַסְתַּפֵּל
בְּהֵם וּלְבָרָךְ אוֹתוֹ, שְׂכַתוֹב (ש"ס) כִּי
אֲרָאָה שְׁמִיךְ מַעֲשֵׂה אֲצַבְעֵתִיךְ
וְגו', ה' אֲדַגְנוּ מַה אֲדִיר שְׁמִיךְ בְּכֹל
הָאָרֶץ.

אָמַר לִי, רַבִּי, דְּבַר נִסְתָּר הִנֵּה
לְפָנַי הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וְגִלְהַ
בְּלִישְׁבָה הַעֲלִינָה, וְזֶה הוּא.
בְּשַׁעַת שְׁנִסְתָּר כֹּל הַנִּסְתָּרִים רִצְחָה
לְהִתְגַּלּוֹת, עֲשֵׂה בְּרֵאשׁ נְקוּדָה
אֲחַת, וְזוֹ עֲלֵתָה לְהִיּוֹת מַחֲשָׁבָה.
צִיר בָּהּ אֶת כֹּל הַצִּיּוּרִים, חֲקַק בָּהּ
כֹּל הַחֻקִּים.

וְחֲקַק בְּתוֹךְ הַמְּאֹר הַקְּדוּשׁ

לָךְ, וְדַאי הֵהוּא וְרָגָא סְתִימָאָה עֲלֵאָה דְכֻלָּא
קִיִּימָא בֵּיה יִרְפָּא לָךְ וְיִוְקִים לָךְ.

כ"י קִצְהַּ הַשְּׁמַיִם לְעֵילָא, מ"ה וְעַד קִצְהַ
הַשְּׁמַיִם לְתַתָּא (קִצְהַּ הַשְּׁמַיִם לְתַתָּא). וְדַא יִרִית
יַעֲקֹב דְּאִיהוּ מְבָרִיחַ מִן הַקִּצְהַּ אֶל הַקִּצְהַּ, מִן
הַקִּצְהַּ קְדָמָאָה דְּאִיהוּ מ"י, אֶל הַקִּצְהַּ
בְּתַרְאָה דְּאִיהוּ מ"ה, בְּגִין דְּקִיאִים
בְּאֶמְצַעִיתָא. וְעַל דָּא מִי בְרָא אֶלֶּה.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֲלַעְזָר בְּנֵי פְסוּק מִלָּךְ
וְיִתְגַּלִּי סְתִימָא דְרִזָּא עֲלֵאָה דְבִנָּי
עֲלֵמָא לֹא יִדְעִין. שְׁתִּיק רַבִּי אֲלַעְזָר. בְּכֹה
רַבִּי שְׁמַעוֹן וְקִיאִים רְגַעָא (נ"א שְׁעָתָה) חֲדָא.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֲלַעְזָר מָאִי אֶלֶּה. אִי
תִּימָא כְּכַבִּיא וּמַזְלוֹ, הָא אֲתַחֲזָאן תַּמָּן
תְּדִיר. וּבְמ"ה אֲתַבְרִיאֵנוּ כְּמַה דְּאֲתָתְ אָמַר,
(תהלים לג) בְּדָבָר יְיָ שְׁמַיִם נַעֲשׂוּ. אִי עַל מַלְיָן
סְתִימִין לֹא לְכַתּוּב אֶלֶּה דְהָא אִיתְגַּלְיָא
אִיהוּ. אֶלֶּא רִזָּא דָּא לֹא אֲתַגְלִיא בְּרִ יוֹמָא חַד
דְּהוּינָא עַל בֵּיף יִמָּא, וְאֲתָא אֲלֵיהוּ וְאָמַר לִי
רַבִּי, יִדְעַתְּ מַה הוּא, מִי בְרָא אֶלֶּה. אָמִינָא
לִיָּה אֵלִין שְׁמִיא וְחִילְהוֹן עוֹבְדָא דְקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא דְאִית לִיָּה לְבַר נֶשׁ לְאִסְתַּכְּלָא בְּהוּ
וּלְבָרְכָא לִיָּה דְכַתִּיב, (תהלים ח) כִּי אֲרָאָה שְׁמִיךְ
מַעֲשֵׂה (דף ב ע"א) אֲצַבְעוֹתֶיךָ וְגו' יְיָ אֲדוֹנֵינוּ
מַה אֲדִיר שְׁמִיךְ בְּכֹל הָאָרֶץ.

אָמַר לִי רַבִּי מִלָּה סְתִימָא הָוָה קָמִי קְדָשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, וְגִלְי בְּמִתִּיבְתָא עֲלֵאָה וְדַא
הוּא. בְּשַׁעַתָּא דְסְתִימָא דְכֹל סְתִימִין בְּעָא
לְאֲתַגְלִיא, עֲבַד בְּרִישָׁא נְקוּדָה חֲדָא, וְדַא
סְלִיק לְמַהוּי מַחֲשָׁבָה. צִייר בָּהּ כֹּל צִיּוּרִין.
חֲקַק בָּהּ כֹּל גְּלִיפִין.

וְאֲנִלְיָךְ גּוּ בּוֹצִינָא קְדִישָׁא סְתִימָא גְּלִיפּוּ דְחַד צִיּוּרָא סְתִימָאָה קְדָשׁ

קדישין בניינא עמיקא דנפק מגו מחשבה
 ואקרי מ"י שירותא (נ"א ראשיתא) לבנינא. קיימא
 ולא קיימא. עמיק וסתים בשמא. לא אקרי
 אלא מ"י. בעא לאתגלייא ולא תקרי בשמא
 (דא) ואתלבש בלבוש יקר דנהיר וברא אלה,
 וסליק אל"ה בשמא. אתחברון אתוון אלין
 באלין ואשתלים בשמא אלהים. ועד לא ברא
 אלה לא סליק בשמא אלהים. ואנון דהבו
 בעגלא (נ"א בעלמא). על רזא דנא אמרו (שמות לב)
 אלה אלהיך ישראל.

הנסתר חקיקה של ציור אחד
 נסתר, קדש קדשים, בנין עמק
 שיצא מתוך המחשבה ונקראת
 מ"י תחלה (נ"א ראשית) לבנין. עומד
 ולא עומד. עמק ונסתר בשם. לא
 נקרא אלא מ"י. רצה להתגלות
 ולהקרא בשם (הנה), והתלבש
 בלבוש יקר שמאיר וברא אלה,
 ועלה אלה בשם. התחברו
 האותיות אלו באלו, ונשלמו
 בשם אלהים (מ"י+אלה). וטרם
 שברא אלה, לא עלה בשם
 אלהים, והם שחטאו בעגל (נ"א
 בשולם), ועל סוד זה אמרו (שמות לב)
 אלה אלהיך ישראל.

ובמה דאשתתף מ"י באלה, הכי הוא שמא
 דאשתתף תדיר. וברזא דא אתקיים
 עלמא. ופרח אליהו ולא חמינא ליה. ומניה
 ידענא מלה דאוקימנא על רזא וסתרא דילה.
 אתא רבי אלעזר וכלהו חברייה ואשתטחו
 קמיה. בכו ואמרו אלמלא לא אתינא לעלמא
 אלא למשמע דא די.

ובכו שמשתתף מ"י באלה, כך
 הוא השם שמשתתף תמיד,
 ובסוד הזה התקיים העולם. ופרח
 אליהו ולא ראיתי אותו, וממנו
 ידעתי הדבר (הנה) (שתמרתין) על
 הסוד והסתר שלה. בא רבי
 אלעזר וכל החברים והשתטחו
 לפניו. בכו ואמרו, אלמלא לא
 באנו לעולם אלא לשמע את זה
 די.

אמר רבי שמעון על דא שמיא וחיליהון
 במ"ה אתבריאו, דכתיב (תהלים ח) פי
 אראה שמיד מעשה אצבעותיך וגו' וכתיב,
 (תהלים ח) מ"ה אדיר שמך בכל הארץ אשר
 תנה הודך על השמים, על השמים
 איהו לסלקא בשמא. בגין דברא נהורא
 לנהוריה ואתלבש דא ברא וסליק בשמא
 עלאה. ועל דא בראשית ברא אלהים, דא
 אלהים עלאה, דהא מ"ה לא הוי הכי ולא
 אתבני.

אמר רבי שמעון, על זה השמים
 וצבאם נבראו במ"ה, שכתוב
 (תהלים ח) פי אראה שמיד מעשה
 אצבעותיך וגו'. וכתוב (שם) מ"ה
 אדיר שמך בכל הארץ אשר
 תנה הודך על השמים. על
 השמים הוא לעלות בשם, משום
 שברא אור לאורו והתלבש זה
 בזה ועלה בשם עליון. ועל פן
 בראשית ברא אלהים - זה
 אלהים העליון, שהרי מ"ה לא
 היה כך ולא נבנה.

אל"ה בשעתא דאתמשכן אתוון אלין (באלין)
 אל"ה מלעילא לתתא. ואמא אוזיפת
 לברתא מאנהא וקשיטא לה בקישוטהא.
 ואימתי קשיטא לה בקישוטהא כדקא חזי.
 בשעתא דאתחזון קמה פל דכורא, דכתיב,
 (שמות כג) אל פני האדון יי, ודא אקרי אדון כמה

אל"ה בשעתא דאתמשכו האותיות
 הללו (באלין) אל"ה מלמעלה
 למטה. והאם הלוחה לבת בגדיה
 וקשטה אותה בתכשיטה. ומתי
 קשטה אותה בתכשיטה כראוי?
 בשעה שנראו לפניו כל זכר,
 שכתוב (שמות כג) אל פני האדון

דָּאת אָמַר, (יהושע ג) הִנֵּה אֲרוֹן הַבְּרִית אֲדוֹן כָּל הָאָרֶץ. פְּדִין נַפְקַת ה' וְאָעִילַת י', וְאֶתְקַשִּׁיטַת בְּמַאֲנֵי דְכוּרָא לְקַבְּלֵיהוֹן דְּכָל דְּכַר בְּיִשְׂרָאֵל. וְאֶתְוֹן אַחֲרֵינוּן מִשְׁכַּן לֹוֹן יִשְׂרָאֵל מֵעֵילָא לְגַבֵּי אֶתֶר דָּא (תהלים מב) אֵלֶּה אֲזַכְּרָה. אֲדַרְכְּנָא בְּפוּמָאֵי וְשִׁפְיַכְנָא דְמַעְאֵי (ברעות נפשי בנין לֹאֲמַשְׁבָּא אֲתוּוֹן אֵלֵינוּ) וּכְדִין אֲדַדְדֵּם מֵעֵילָא עַד בֵּית אֱלֹהִים, לְמַהוּי אֱלֹהִים כְּגוֹוֹנָא דִּילִיָּה. וּבְמַאֲי, (תהלים מב) בְּקוֹל רָנָה וְתוֹדָה הֵמוֹן חוֹגֵג.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר שְׁתִּיקָא דִּילֵי בְנָא מְקַדְשָׁא לְעֵילָא וּבְנָא מְקַדְשָׁא לְתַתָּא. וּבְוֵדַאי מְלָה בְּסַלַע מִשְׁתוּקָא בְּתַרִּין. מְלָה בְּסַלַע מַה דְּאִמְרָנָא וְאִתְעַרְנָא בֵּיהּ, מִשְׁתוּקָא בְּשִׁתִּים מַה דְּשְׁתִּיקָנָא דְּאִבְרוּ וְאִיבְנוּ תַרִּין עַלְמִין כְּחַדָּא. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן מְכַאן וּלְהֵלָאָה שְׁלִימוּ דְקָרָא, דְכַתִּיב, (ישעיה מ) הַמוֹצִיא בְּמִסְפָּר צְבָאָם, תַרִּין דְרָגִין אֲנוּן דְאִיצְטְרִיף לְמַהוּי רִשִּׁים כָּל חַד מִיַּנְיָהוּ. חַד דָּא דְאֶתְמַר מ"ה. וְחַד מ"י. דָּא עֵלָאָה וְדָא תַתָּאָה. דָּא עֵלָאָה רִשִּׁים וְאָמַר הַמוֹצִיא בְּמִסְפָּר צְבָאָם, הַמוֹצִיא הֵוּא דְאֶשְׁתַּמּוּדַע וְלִית כְּוֹתִיָּהּ. כְּגוֹוֹנָא דָּא הַמוֹצִיא לְחַם מִן הָאָרֶץ. הַמוֹצִיא הֵוּא דְאֶשְׁתַּמּוּדַע דָּא דְרָגָא תַתָּאָה, וְכֹלָא חַד. בְּמִסְפָּר שְׁתִּין רַבּוּא אֲנוּן דְקִיַּיְמִין כְּחַדָּא, וְאֶפִּיקוּ חִילִין לְזִינְיָהוּ דְלִית לֹוֹן חֲשִׁבְנָא.

(ג"א כְּגוֹוֹנָא דָּא) לְכֹלָם, בֵּין אֲנוּן שְׁתִּין, בֵּין כָּל חִילִין דִּילְהוֹן, בְּשֵׁם יְקָרָא. מָאֵי בְשֵׁם יְקָרָא. אֵי תִימָא דְקָרָא לֹוֹן בְּשִׁמְהֵתְהוֹן, לָאוּ הָכֵי הוּא, דָּאִם כְּן בְּשִׁמוּ מִיבְעֵי לִיָּה. אֵלָא בְּזַמְנָא דְדְרָגָא דָּא לָא סְלִיק בְּשִׁמָּא (לְעֵילָא) וְאֶקְרִי מ"י, לָא אוֹלִיד וְלָא אֶפִּיק טְמִירִין לְזִינְיָה אָף עַל גַּב דְכֹלְהוּ הוּוּ טְמִירִין בֵּיהּ. כִּיּוֹן דְּבָרָא אֲל"ה וְאֶסְתַּלַּק בְּשִׁמְיָה וְאֶקְרִי

ה'. וְזֶה נִקְרָא אֲדוֹן, כְּמוֹ שְׁנֹאֲמַר (יהושע ג) הִנֵּה אֲרוֹן הַבְּרִית אֲדוֹן כָּל הָאָרֶץ. וְאֵז יִצְאָה ה' וְנִכְנְסָה י', וְהִתְקַשְׁטָה בְּכֹלִים שֶׁל זָכָר כְּגַדְדֵם שֶׁל כָּל זָכָר בְּיִשְׂרָאֵל. וְאוֹתִיּוֹת אַחֲרוֹת מוֹשְׁכִים אוֹתָם יִשְׂרָאֵל מִלְמַעְלָה לְמָקוֹם הַזֶּה. (תהלים מב) אֵלֶּה אֲזַכְּרָה. אֲזַכִּיר כִּפִּי וְאֶשְׁפֹּף דְּמַעוֹתַי וְכַרְעוֹן נַפְשִׁי כִּי לְהַמְשִׁיךְ הַאוֹתִיּוֹת הַלֵּלוּ, וְאֵז אֲדַדְדֵם מִלְמַעְלָה עַד בֵּית אֱלֹהִים, שִׁיְהִיָּה אֱלֹהִים כְּמוֹ שְׁהוּא. וּבְכַמָּה? (שם) בְּקוֹל רָנָה וְתוֹדָה הֵמוֹן חוֹגֵג.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, הַשְׁתִּיקָה שְׁלֵי בְּנֵתָה מְקַדְשׁ לְמַעְלָה וּבְנֵתָה מְקַדְשׁ לְמַטָּה, וּבְוֵדַאי דְּבוּר בְּסַלַע וּשְׁתִּיקָה בְּשִׁתִּים. מְלָה בְּסַלַע - מַה שְׁאִמְרָתִי וְהִתְעוּרְרָתִי בּוֹ, שְׁתִּיקָה בְּשִׁתִּים - מַה שְׁשִׁתְקָתִי שְׁנִבְרָאוּ וּנְכַנּוּ שְׁנֵי עוֹלָמוֹת יַחַד.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מְכַאן וְהֵלָאָה שְׁלֵמוֹת הַכְּתוּב, שְׁכַתוּב (ישעיה מ) הַמוֹצִיא בְּמִסְפָּר צְבָאָם. שְׁתִּי דְרָגוֹת הֵן שְׁצִרִיף לְהִיּוֹת רְשׁוּמָה כָּל אַחַת מֵהֶן. אַחַת זֶה שְׁנֹאֲמַר מ"ה, וְאַחַת מ"י. זוֹ עֵלְיוֹנָה זוֹ תַתְּוֹנָה. זוֹ הַעֲלִיּוֹנָה רְשׁוּמָה, וְאִמְרַת הַמוֹצִיא בְּמִסְפָּר צְבָאָם. הַמוֹצִיא - אוֹתוֹ הַנוֹדַע וְאִין כְּמוֹתוֹ. כְּמוֹ זֶה הַמוֹצִיא לְחַם מִן הָאָרֶץ. הַמוֹצִיא - הֵוּא שְׁנוֹדַע. זוֹ הַדְרָגָה הַתַּתְּוֹנָה, וְהַכֹּל אַחַד. בְּמִסְפָּר - שְׁשִׁים רַבּוּא הֵם שְׁעוּמָדִים יַחַד, וְהוֹצִיאוּ צְבָאוֹת לְמִינֵיהֶם שְׁאִין לְהֵם חֲשִׁבוֹן.

[ג"א כְּמוֹ זֶה.] לְכֹלָם - בֵּין אוֹתָם הַשְּׁשִׁים, בֵּין כָּל צְבָאוֹתָם - בְּשֵׁם יְקָרָא. מַה זֶה בְּשֵׁם יְקָרָא? אִם תֹּאמַר שְׁקָרָא לְהֵם בְּשִׁמּוֹתֵיהֶם - זֶה אֵינוֹ כֵּן, שְׂאִם כֵּן, הִנֵּה צִרִיף לְהִיּוֹת בְּשִׁמוֹ. אֵלָא כְּזַמְנָן שְׁהַדְרָגָה הַזֹּאת לָא עוֹלָה בְּשֵׁם

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

קול הרשב"י

שיעור בזוהר היומי
0722-990055

ניתן לשמוע שיעורים של הזוהר הקדוש
בלשון הקודש בלשון קלה ונעימה.

ב-20 דקות
בלבד ביום-

ניתן לסיים כל ספר הזוהר
בתוך 3 שנים!.

השיעורים נמסרים על ידי
הגה"צ רבי אריה ברדה שליט"א

בשיתוף עם "מפעל הזוהר העולמי"
מיסודו של כ"ק
מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א.

ניתן גם להשיג דיסקים לשמיעה
טלפון: **0544577956 / 0548-436784**

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁיחֵבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

הַקְדָּמַת הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקִּדְשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים
ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך א' - חלק ב'

קונטרס 2

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות
"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

אגרות הזהר

מכתב ברכה וחזוק מאת הגאון האדיר בנגלה ובנסתר המקבל
בעל "ים החכמה" שליט"א

יצחק מאיר מארגנשטערן
ראש ישיבת "תורת חכם", לתורת הנגלה והנסתר
פעיה"ק ירושלים תובב"א

בסיעתא דשמיא, שני בתרא כ"ז למטמוני"ם תש"ע לפ"ק, פעיה"ק
תובב"א.

הן נודע ביהודה ובִישְׂרָאֵל גְּדוֹל שְׁמוֹ שֶׁל כ"ק הַמְּאֹר הַגְּדוֹל הַמְּפָרֵס
לשו"ת הגה"צ מוה"ר שְׁלוֹם יְהוּדָה גְּרָאס שְׁלִיט"א אֲדַמּו"ר מֵהַאֲלָמִין
שְׁלִיט"א, וְכַאֲשֶׁר יְעִידוּן עֲשׂוֹת חֲבוּרָיו הַמְּעִידִים עַל מַעֲשֵׂה תִקְפוֹ וּגְבוּרָתוֹ
בַּתּוֹרָה, וְעַל פְּעֻלַּת צְדִיק לַחַיִּים לְגִדּוֹר פְּרָצֵי הַחוּמָה בְּכָרֶם בֵּית יִשְׂרָאֵל זֶה
רְבוֹת בְּשָׁנִים כֹּן יָרְבוּ, וְהִנֵּה זֶה עֵתָה יְהוּדָה יַעֲלֶה לְהַרְבוֹת פְּעֻלִּים בְּקִרְבַּי הָעַם
עַל דְּבַר לַמּוֹד סֵפֶר הַזֶּה, וְהַגְדִּיל לַעֲשׂוֹת בְּיָסְדוֹ שְׁעוּרִים רַבִּים בְּסֵפֶר הַזֶּה
בְּכִמְהָ עָרִים, וְאָסַף אִישׁ טְהוֹר מִכָּל דְּבָרֵי רְבוּתֵנוּ קִמְאֵי וּבַתְּרַאי הַמְּדַבְּרִים
בְּסִגְלַת לַמּוֹד הַזֶּה וּקְרָאוּ בְּשֵׁם סֵפֶר 'אוֹר הַזֶּהר', גַּם זָכָה לְהַדְרִיר וּלְהַדְפִּיס
מִחֲדָשׁ סֵפְרֵי הַזֶּהר וְהַתְּקוּנִים, וּלְמוֹתֵר לַעֲלוֹת בְּהַסְכְּמָה עַל גְּבִרָא רַבָּא כְּגוֹן
דָּא דְאִיתְּמַחֵי גְּבִרָא וְיִהְלֻהוּ בְּשַׁעְרִים בְּכָל תְּפוצוֹת יִשְׂרָאֵל, גַּם מִן הַמוֹתֵר
לְהַלֵּל וּלְשַׁבַּח הַדְּבָר הַטּוֹב שֶׁעָשָׂה בְּעַמּוּי בְּקִרְוֵב נַפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל לְעַסֵּק הַקְּדוּשׁ
דְּלַמּוֹד סֵפֶר הַזֶּהר, וּמִקְדַּמַּת דְּנָא מְצִינוּ לְרַבְּנֵי הָאֶרֶץ י"ז עֲצֻמוֹ בְּשַׁעַר רוּחַ
הַקְּדָשׁ (דְּף י"ב) שְׁאֵמֵר לְמַהֲרָא הַלּוֹי "שְׁיִלְמַד בְּזֶהר דְּרָךְ בְּקִיאוֹת בְּלָבָד בְּלֵי
שְׁיַעֲמִיק בְּעִיּוֹן מ' אוֹ נ' עֲלִים בְּכָל יוֹם וְשִׁיקְרָא בְּסֵפֶר הַזֶּהר פְּעֻמִּים רַבִּים",
וּבְסֵפֶר שְׁבַחֵי הָאֶרֶץ (הַנִּדְמָה עֲמוּד נ"א) כְּתַב שְׁנַתֵּן תִּקּוּן לְבַעַל תְּשׁוּבָה אֶחָד
לוֹמֵר בְּכָל יוֹם עֲשֶׂרָה דְּפִים מִסֵּפֶר הַזֶּהר הַלְשׁוֹן לְבַד בְּלַתֵּי שׁוּם הַבְּנָה, וְהוֹ
הוּבָא בְּסֵפֶר שְׁבַחֵי הָאֶרֶץ דְּפּוּס יִשׁוֹן שְׁנַתֵּן תִּקּוּן לְבַעַל תְּשׁוּבָה אֶחָד לְלַמְדוֹ
בְּכָל יוֹם ד' אוֹ ה' דְּפִים.

[המשך בקונטרס הבא]

הַקְדָּמָה לְזוּהַר תַּתְק"ס חֲלָקִים - מִבְּצַע "יַחַד כָּל יִשְׂרָאֵל"

יִשְׂרָאֵל ה'קְדוּשִׁים וְהַטְהוּרִים ה'מָה בְּלוּלִים כָּל שְׁשִׁים רְבּוּא נִשְׁמוֹת בְּתוֹךְ סֵפֶר הַזוּהַר, בְּדַבְּרָתָב רַבִּינוּ הַקְדוֹשׁ הַרְמַח"ל זִי"ע בְּאַגְרוֹתָיו. וְלִכֵּן כָּל אֶחָד יִטְמִין עַצְמוֹ בְּסֵפֶר הַזוּהַר הַק' בְּמִיחָד בְּדוֹרְנוּ דְרָא בְּתַרְאָה וְדוֹר אַחֲרוֹן. וְיִזְהַר (זֶהַר חֲלָק ג') דָּף קנ"ג: בְּרַעֲיָא מְהִימְנָא כְּתַב דְּהוּא "תִּיבַת נַח" שְׁמַצִּיל מִפְּנֵי הַמְּבּוּל הַנּוֹרָא. וְלִזְהַר תַּתְקַן הַרְמַח"ל זִי"ע דִּיקְבְּצוּ אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל לְלַמּוֹד זוּהַר זִי"ע וְיִבְטְלוּ כָּל הַגְּזֵרוֹת - וְיִצְמַחוּ הַיְשׁוּעוֹת בְּצִמְיַחַת קַרְן דְּדוֹד בְּמַהֲרָה. (וְעַיֵן בְּסֵפֶר זְכוּתָא דְרַשְׁבִּי).

כְּתַב בְּשֵׁדֵי חֲמוֹד (מַעֲרַכַת מ' סוּף בְּלָל קצ"ח) וז"ל: מִצְוָה שְׁעוֹשִׂים אוֹתָהּ הַרְבֵּה בְּנֵי אָדָם בְּשִׁתְפוּת, כָּל אֶחָד נוֹטֵל שְׂכָר כְּאִילוּ עֲשָׂאָה כּוֹלָה לְבָדוּ, וּמִטַּעַם זֶה נוֹהֲגִים כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת חִבּוּרַת ש"ס וּמְחַלְקִים הַש"ס בֵּין כְּמָה בְּנֵי אָדָם, שְׂכָל אֶחָד לֹקַח מִסְכַּת אַחַת, וְעוֹשִׂים סִיּוּם פְּעַם אַחַת בְּשָׁנָה, וְכֵן חִבּוּרוֹת שְׁחַלְקוּ בִּינֵיהֶם לְלַמּוֹד סֵדֶר מִשְׁנִיּוֹת, וְשׁוֹרַת הַדִּין נוֹתֵנַת שִׁטּוֹל כָּל אֶחָד וְאֶחָד שְׂכָר כְּאִילוּ לַמּוֹד הַש"ס כּוֹלוּ, עַב"ל. - שְׁמַחַת סִיּוּם סֵפֶר הַזֶּה: הַרְבֵּי רַבִּי בְּרוּךְ נֶכַד הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זִיע"א, נִהַג בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה בַּיּוֹם ל"ג בְּעִמּוֹר לַעֲשׂוֹת סִיּוּם סִפְרֵי הַזֶּהַר הַקְדוֹשׁ, וְאַחַר הַסִּיּוּם לִקַּח הַסֵּפֶר הַזֶּהַר בְּיַדִּי קָדְשׁוֹ וְרָקַד כְּמָה שְׁעוֹת, וְאַחֲרֵי רְקוּדֵי דְקָדְשָׁה מִשְׁמַחַת הַיּוֹם וּמִשְׁמַחַת הַתּוֹרָה נִשְׁקַבְּ בְּפִי קָדְשׁוֹ אֶת סֵפֶר הַזֶּהַר וְאָמַר בְּזֶה הַלְשׁוֹן, "אֵיךְ קָעַן דִּיךְ, אֲוֹן דּוּ קַעֲנִסְט מִיךְ" [פִּירוּשׁ: אֲנִי מִפְּכִיר אוֹתְךָ, וְאַתָּה מִפְּכִיר אוֹתִי]. (טַעֲמֵי הַמְּנַהֲגִים).

קְרִיאַת גְּדוּלֵי יְרוּשָׁלַיִם בְּשֵׁנַת תַּרפ"א: מַעֲלַת לַמּוֹד הַזֶּהַר הַקְדוֹשׁ אֲשֶׁר הוּא מְבַטֵּל כָּל מִינֵי פְּרַעֲנִיּוֹת וְגִזְרוֹת קְשׁוֹת וְרַעוֹת וּמוֹתָנָא וְחִרְבָּא וּבְזָה מַעֲלָמָא... לְשַׁקֵּד עַל לַמּוֹד הַזֶּהַר לְגַמֵּר בְּאַרְץ וּבְחוּצָהּ לְאַרְץ אֶלֶף סִיּוּמִים... וּבְרוּר כִּי גַם אֲנִשֵׁי חוּץ לְאַרְץ יַעֲלֶה הַלַּמּוֹד שְׁלָהֶם עִם אֲנִשֵׁי עִיר הַקְדוֹשׁ בְּמִסְלַת בֵּית קָדְשׁ הַקְדוּשִׁים בְּסוּד כָּל יִשְׂרָאֵל עַרְבִים זֶה בְּזֶה, וְנִכְנַס לְשָׁנָה חֲדָשָׁה שְׁנַת גְּאֻלָּה וְיִשׁוּעָה בְּרַחֲמִים עַל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ... סִיּוּם זֶהַר לְעַלּוּי מִזֵּל עִם יִשְׂרָאֵל וּלְבַטֵּל כָּל הַצָּרִים אוֹתָם עֲלִיּוֹנִים וְתַחַתּוֹנִים, וְיִפְרַע עֲצַת אוֹיְבֵינוּ וְיִקְלַקֵּל מַחֲשָׁבוֹתָם וְלֹא תַעֲשִׂינָה יְדֵיהֶם תּוֹשִׁיָה, וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכֵּן לְבִטָּח וְנִרְאָה בְּנַחֲמַת צִיּוֹן, וּבְמַהֲרָה יִתְקַיֵּים וְיִקְרָאתָם דְּרוּר בְּאַרְץ אֲבִיךָ.

הַלּוּמְדִים בְּחִבּוּרָה - כָּל אֶחָד כְּמָה דְקוֹת וּמִשְׁתַּתְּפִים וּמִתְאַחֲדִים בְּרִצּוֹנָם, עוֹלָה לָהֶם לְכוֹלֵם שְׁלַמְדוּ כָּל הַזוּהַר, וְכַף נוֹכַל בְּשִׁבְעַת דְקוֹת לַעֲשׂוֹת סִיּוּמֵי זוּהַר לְאַלְפִים, וְיִתְקַיֵּים בְּנוֹ דְבְרֵי הַנְּבִיאִי יִשְׁעִיָה (פֶּרֶק ס' כ"ב) "הַקְטֵן יְהִיָה לְאַלְף" שְׁאֵפִילוּ בְּדוֹרְנוּ הַנְּמוּךְ - יוֹכַל לְהַחֲשֵׁב לְשֵׁר הָאֶלֶף, שְׁסִים כָּל הַזוּהַר, וּבְפִלָּא יוֹעֵץ (עַרְף רַבִּים) כְּתַב: וְכְמָה מַעֲלוֹת טוֹבוֹת לְתוֹרָה דְרַבִּים וְתַפְלָה דְרַבִּים וְכָל מִצְוָה הַנְּעִשִׂית בְּרַבִּים, הִנֵּה כִּי בֵן רַאוּי לְכָל אָדָם לְהַתְחַבֵּר עִם יְרֵאֵי ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ וְלִקְיִים מֵאֲמַר דְּדוֹד הַמְּלָךְ ע"ה (תְּהִלִּים קי"ט ס"ג) "חֲבֵר אֲנִי לְכָל אֲשֶׁר יִרְאוּךָ". עַב"ל.

עַל סִיּוּם "כָּל סֵפֶר הַזֶּהַר" בְּגִירְסָא מְצִינוּ מְנַהֵג יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת אֲזוֹ סַעֲדַת מִצְוָה וּלְפִטּוֹר בְּכוּרִים מִתַּעֲנִית בְּעַרְב פֶּסַח. (סֵפֶר דְרָף אר"ץ מְנַהֲגֵי יְהוּדֵי אֲרַם צוּבָה חֲלָק א' עַמּוּד כ"ז). (וְעַיֵן בְּשׁוֹרַת פְּרַחֵי כְּהוּנָה חֲלָק אר"ח ס' י"ג)... וּמִמִּילָא כָּל שְׁכֵן בְּלַמּוֹד הַזוּהַר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

עֲרֵכָה שֶׁל שָׁעָה* (בְּהַמְשִׁיכִים)

הַלְקִים נִבְחָרִים מְדַרְשָׁה יוֹם הַקְדוֹשׁ תִּשְׁעֵי א
מִכ"ק אֲדָמוֹ"ר מְהַאֲלָמִין שְׁלִיט"א
בְּבִיהֶמ"ד עֲטָרַת יִשְׁעִיהָ הָאֲלָמִין – בֵּית שְׁמוֹשׁ

(א) חוֹדֶשׁ תִּשְׁרֵי תִשְׁעֵי א = 771

---

771 בְּגִימָטְרִיָּה = "בִּיאַת מְשִׁיחַ" = "אֲבִינוּ שְׁבַשְׁמַיִם"

= "יַחֲיֵה חַיִּים טוֹבִים וּמְאוֹשְׁרִים" [הַכֵּל רַק עַל יְדֵי לְמוֹד הַזֶּהר הַקְדוֹשׁ]

וְעַת צָרָה = 771 הִיא לִיַּעֲקֹב וּמִמָּנָה יִנְשַׁע . הַכֵּל תִּלְוֵי בְּנוּ !!!

אֲצֻלָּךְ מִתְגַּלְגָּלִים יְהִלּוּמִים - תִּזְהַר שֶׁלֹּא תַחֲשַׁב שְׁזָה
זְכוּכִית. בְּאֻמְרִיקָה אוֹמְרִים זְמַן זֶה כָּסֶף – אֲצֻלְנוּ הִיהוּדִים
אוֹמְרִים זְמַן זֶה חַיִּים !!! אֲבָל אִף אֶחָד לֹא יוֹדֵעַ כַּמָּה בְּאֻמַּת שָׁנָה
הַזְמַן שְׁלוֹ!!! וְאִיךָ אֶפְשָׁר לְהַפְךָ 5 דְקוֹת לְיוֹתֵר מִשְׁמוֹנָה מִלְיוֹן שָׁנָה,
וְזֶה רַק בְּמִשְׁגֵי הָעוֹלָם הַזֶּה (מִלְבַּד הָעוֹלָם הַבָּא שְׁשֵׁם יֵשׁ חַיִּי נֶצַח, עֵינֵי לֹא רֵאֲתָה
אֲלֵקִים זֹלָתְךָ יַעֲשֶׂה לְמַחֲכָה לוֹ) - עַכְשָׁו תִּדְעַ שְׁכָל דְקָה שָׁוֶה לְךָ יוֹתֵר
מִמִּילְיוֹן וַחֲצֵי שָׁנָה, וְלֹא תִבְזֶזְבוּ אִף רְגַע - מִי מִשְׁגָּע חֶסֶר דְעָה
שִׁזְרַק עֲשִׁירוֹת בְּהִשָּׁג יָד.

[א] הַסֵּפֶר "עֲרֵכָה שֶׁל שָׁעָה" נִדְפַס וְהוֹפֵץ בַּחֲנֹם ב- שְׁלֹשׁ מֵאוֹת אֲלֵף וְחֲמֵשׁ מֵאוֹת
עוֹתָקִים (300,500) בַּמִּשְׁךָ 5 חֲדָשִׁים (מִתִּשְׁרֵי תִשְׁעֵי א עַד שְׁבַט תִּשְׁעֵי א), הַפַּעַם
הִרְאֵשׁוֹנָה: בְּעֶלְוֹן אוֹר הַזֶּהר מִס' 33 תִּשְׁרֵי תִשְׁעֵי א - פַּעַם ב': בְּסֵפֶר "חֶבֶל עַל פֶּל רְגַע" -
פַּעַם ג': בְּסֵפֶר "זִהְרֵי הַזֶּהר", פַּעַם ד': תִּשְׁרֵי תִשְׁעֵי א 500 עוֹתָקִים, פַּעַם ה': חֲשׁוֹן תִּשְׁעֵי א
מֵאָה אֲלֵף (100,000) עוֹתָקִים, פַּעַם ו': כִּסְלוֹ תִשְׁעֵי א מֵאָה אֲלֵף (100,000) עוֹתָקִים, פַּעַם
ז': טֵבַת תִּשְׁעֵי א מֵאָה אֲלֵף (100,000) עוֹתָקִים, פַּעַם ח': אֲדָר א' תִּשְׁעֵי א בִּסְפָר אוֹר
הַזֶּהר הַמְּחוּלָּק.

[למעלה] ונקראת מ"י, לא מולידה ולא מוציאה נסתרים למינה, אף על גב שכלם היו טמונים בה. כיון שברא אלה והתעלה בשמו ונקרא אלהים, אז בכח השם הזה הוציא אותם בשלמות. וזה הוא בשם יקרא, באותו השם שלו קרא והוציא כל מין ומין שיתקיימו בשלמותו. כמו זה (שמות לא) ראה קראתי בשם. הזכרתי שמי שיתקיים בצלאל על קיום שלמותו.

(ישעיה ז) מרב אונים. מה זה מרב אונים? זה ראש הדרגות, שעולים בו כל הדרגות ועליהם בו בדרך נסתר. ואמין כח - זה סוד העולם העליון שהתעלה בשם אלהים כמו שאמרנו. איש לא נעדר - מאותם ששים רבוא שהוציא בכח השם. ומשום שאיש לא נעדר, בכל מקום שמתו ישראל ונענשו בכח טייהם, נמנו ולא נעדר מאותם ששים רבוא אפלו אחד כדי להיות הפל צורה אחת. כמו שאיש לא נעדר למעלה, אף כך לא נעדר למטה.

בראשית. רב המנונא הזקן אמר, מצאנו אותיות בהפוך. ב"ת בהתחלה ואחר כך. ב' לאחר מכן. אל"ף בהתחלה ואחר כך. אל"ף בהתחלה - הינו אלהים, את לאחר מכן. אלא כשרצה הקדוש-ברוך-הוא לעשות את העולם, כל האותיות היו נסתרות. ואלפים שנה טרם שברא את העולם היה מסתפל הקדוש-ברוך-הוא ומשתעשע בהם.

כשרצה לברא את העולם, באו לפניו כל האותיות מסופם לראשם. התחילה האות ת' להפגס בראש. אמרה: רבון העולמים, נוח לפניך לברא בי את העולם, שאני משלים חותם שלך אמ"ת, ואתה נקראת אמ"ת, ראוי למלך [ואתה] להתחיל באות

אלהים, כדין בחילא דשמא דא אפיק לון בשלימו, ודא הוא בשם יקרא, בההוא שם דיליה קרא ואפיק כל זינא וזינא לאתקיימא בשלימותיה. כגוונא דא (שמות לא) ראה קראתי בשם. אדפרנא שמי לאתקיימא בצלאל על קיום אשלמותיה.

מרב אונים, (ישעיה ז) מאי מרב אונים, דא ריש דרגין, דסליקו ביה כל רעותין ואסתלקו ביה (דף ב ע"ב) בארץ סתים. ואמין כח דא רזא דעלמא עלאה דאסתלק בשם אלהים כדקאמרן. איש לא נעדר מאנון שתין רבוא דאפיק בחילא דשמא. ובגין דאיש לא נעדר, בכל אתר דמיתו ישראל ואתענשו בחובביהו אתמנון ולא אעדר מאנון שתין רבוא אפילו חד. בגין למהוי כלא דיוקנא חדא. כמה דאיש לא נעדר לעילא, אוף הכי לא נעדר לתתא.

בראשית, רב המנונא סבא אמר, אשפחן אתוון בהפוכא. ב"ת בקדמיתא ולבתר. ב' בקדמיתא היינו בראשית. ברא לבתר. אל"ף בקדמיתא ולבתר. אל"ף בקדמיתא היינו אלהים. את לבתר. אלא כד בעא קדשא ברין הוא למעבד עלמא, כל אתוון הוו סתימין, ותרין אלפין שגין עד דלא ברא עלמא הוה מסתפל קדשא ברין הוא ואשתעשע בהו.

כד בעא למברי עלמא, אתו כל אתוון קמיה מסופא ארישייהו. שריאת את ות למיעל ברישא, אמרה, רבון עלמין ניחא קמך למברי בי עלמא, דאנא חותמא דגושפנקא דילך אמ"ת, ואת אתקריאת אמ"ת, יאות

לראשם. התחילה האות ת' להפגס בראש. אמרה: רבון העולמים, נוח לפניך לברא בי את העולם, שאני משלים חותם שלך אמ"ת, ואתה נקראת אמ"ת, ראוי למלך [ואתה] להתחיל באות

למלפא (אמת) למשרי באות אמ"ת ולמברי בי
 עלמא. אמר לה קדשא בריך הוא, יאות אנת
 וזבאה אנת, אלא לית אנת פדאי למברי בך
 עלמא, הואיל ואנת זמינא למהוי רשים על
 מצחין דגוברין מהימנין דקיימו אורייתא.
 מאל"ף ועד תי"ו, וברשימו דילך ימותון.
 ועוד דאנת חותמא דמות. הואיל ואנת כף,
 לית אנת פדאי למברי בך עלמא. מיד נפקת.
 עאלת את ש קמיה, אמרה קמיה, רבון
 עלמין, ניחא קמך למברי בי עלמא,
 דבי אתקרי שמך שד", ויאות למברי עלמא
 בשמא קדישא. אמר לה, יאות אנת, וטב אנת
 וקשוט אנת, אבל הואיל ואתוון דזינפא
 נטלין לך למהוי עמהון, לא בעינא למברי
 בך עלמא, דבגין דלא יתקיים שקרא, אלא
 אי יטלון לך ק ר.

מכאן מאן דבעי למימר שקרא יטול יסודא
 דקשוט בקדמיתא ולבתר יוקים ליה
 שקרא, דהא את ש את קשוט איהו, את
 קשוט דאבהתן דאתיחדו בה. ק ר אתוון
 דאתחזיאו על סטרא בישא אנון ובגין
 לאתקיימא נטלי את ש בגווייהו והוי קשר.
 כיון דחמאת הכי נפקת מקמיה.

עאלת את צ אמרה קמיה, רבון עלמא
 ניחא קמך למברי בי עלמא דאנא (כ"א)
 בי חתימין צדיקים, ואנת דאתקריאת
 צדיק, בי רשים דכתיב, (תהלים יא) פי צדיק יי
 צדקות אהב, ובי יאות למברי עלמא. אמר
 לה צדי, צדי אנת, וצדיק אנת, אבל אנת
 צריך למהוי טמירא, לית אנת צריך לאתגליא
 כל כף בגין דלא למיהב פתחון פה לעלמא.
 מאי טעמא ד איהי, אתיא י דשמא דברית
 קדישא ורכיב עליה ואתאחד בהדה. ורזא דא

אמ"ת ולברא בי את העולם.
 אמר לה הקדוש-ברוך-הוא:
 ראוייה את וזכאית את, אלא
 שאינך פדאית לברא בך את
 העולם, הואיל ואת עתידה
 להיות רשומה על מצחי
 האנשים הנאמנים שקיימו את
 התורה מאל"ף ועד תי"ו,
 וברשם שלך ימותו. ועוד, שאת
 חותם המות. והואיל ואת כף,
 אינך פדאית לברא בך את
 העולם. מיד יצאה.

נבנכה האות ש' לפניו. אמרה
 לפניו: רבון העולמים, נוח
 לפניך לברא בי את העולם, שבי
 נקראת שמך שדי, וראוי לברא
 את העולם בשם קדוש. אמר
 לה: ראוייה את וטובה את ואמת
 את, אבל הואיל והאותיות של
 הזיוף נוטלים אותך להיות
 עמהם, איני רוצה לברא בך את
 העולם, שכדי שלא יתקיים
 השקר אלא אם יטלו אותך ק ר.
 מכאן, שמי שרוצה לומר שקר,
 יטל יסוד של אמת בהתחלה
 ואחר כך יקים את השקר. שהרי
 האות ש' היא אות אמת, אות
 האמת שהתיחדו בה האבות. ק'
 ר' האותיות שנראו על הצד הרע
 הם, וכדי להתקיים נטלו את
 האות ש' בתוכן ונהיה קשר.
 כיון שראתה כף, יצאה מלפניו.
 נבנכה האות צ'. אמרה לפניו:
 רבון העולם, נוח לפניך לברא בי
 את העולם, שאני (ניא שבי)
 חתומים הצדיקים, ואתה
 שנקראת צדיק רשום בי, שכתוב
 (תהלים יא) פי צדיק ה' צדקות
 אהב, ובי ראוי לברא את העולם.
 אמר לה: צדי, צדי את וצדיק את,
 אבל את צריכה להיות טמונה,
 אינך צריכה להתגלות כל כך כדי
 שלא לתת פתחון פה לעולם.

מהו הטעם? נ' היא. בָּאָה הַי' שֶׁל
הַשֵּׁם שֶׁל הַבְּרִית הַקְּדוּשׁ וְרוֹכֵב
עָלֶיהָ וְנֹאחֵי עִמָּהּ. וְזֶה הַסּוּד,
כְּשֶׁבָרָא הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֶת
אָדָם הָרִאשׁוֹן, בָּרָא אוֹתוֹ דּוֹ
פְּרָצוּפִים, וּמִשׁוּם כֶּף הַפְּנִים שֶׁל
י"ד חוֹזֵר לְאַחֹר כְּמוֹ זֶה: (ציר
למעלה) וְלֹא חוֹזְרִים פְּנִים בְּפְנִים
כְּמוֹ זֶה: מִסְתַּכֵּל לְמַעְלָה כְּמוֹ זֶה:
(ציר למעלה) מִסְתַּכֵּל לְמַטָּה כְּמוֹ זֶה:
(ציר למעלה) אָמַר לֵה הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא עוֹד, שְׁאֲנִי עֲתִיד לְנַסֵּר אוֹתָךְ
וְלַעֲשׂוֹת אוֹתָךְ פְּנִים בְּפְנִים, אֲבָל
בְּמִקּוֹם אַחֵר תִּתְעַלֵּי. יְצֵאָה מִלְּפָנָיו
וְהִלְכָה.

נִבְנְסָה הָאוֹת פ'. אָמְרָה לְפָנָיו:
רְבוֹן הָעוֹלָמִים, נוּחַ לְפָנֶיךָ לְבָרָא
בִּי אֶת הָעוֹלָם, שְׁהֲרִי הַפְּדוּת
שְׂאֵתָה עֲתִיד לַעֲשׂוֹת בְּעוֹלָם
רְשׁוּמָה בִּי, וְזוֹ הִיא פְּדוּת, וְכִי
רְאוּי לְבָרָא אֶת הָעוֹלָם. אָמַר לֵה:
רְאוּיָה אַתָּה, אֲבָל כֶּף רְשׁוּם פֶּשַׁע
בַּסֵּתֵר. כְּמוֹ שֶׁהִנְחַשׁ שְׂמִכָה
וּמִכְנִיס רֵאשׁוֹ בֵּין גּוֹפּוֹ, כֶּף מִי
שְׁחוּטָא, כּוֹפֵף רֵאשׁוֹ וּמוֹצִיא דִּירוֹ.
וְכֵן ע' עוֹן, אֵף עַל גֵּב שְׂאֵמְרָה
שֵׁישׁ בַּה עֲנָה, אָמַר לֵה הַקְּדוּשׁ-
בְּרוּךְ-הוּא: לֹא אֲבָרָא כֶּף אֶת
הָעוֹלָם. יְצֵאָה מִלְּפָנָיו.

נִבְנְסָה הָאוֹת ס'. אָמְרָה לְפָנָיו:
רְבוֹן הָעוֹלָמִים, נוּחַ לֵךְ לְבָרָא בִּי
אֶת הָעוֹלָם, שְׁיֵשׁ בִּי סְמִיכָה
לְנוֹפְלִים, שְׂכַתוּב (תהלים קמח) סוֹמֵךְ
ה' לְכָל הַנוֹפְלִים. אָמַר לֵה: עַל פֶּן
אֶת צְרִיכָה אֶת מְקוֹמְךָ וְאַל תְּזוּזִי
מִמְּנוֹ. אִם אַתָּה יוֹצֵאת מִמְּקוֹמְךָ,
מֵה יִהְיֶה עַל אוֹתָם הַנוֹפְלִים,
הוֹאִיל וְהֵם סוֹמְכִים עֲלֶיךָ? מִיָּד
יְצֵאָה מִלְּפָנָיו.

נִבְנְסָה הָאוֹת נ'. אָמְרָה לְפָנָיו:
רְבוֹן הָעוֹלָם, נוּחַ לְפָנֶיךָ לְבָרָא בִּי
אֶת הָעוֹלָם, שְׂפִי תְּכּוּב נוֹרָא תְּהִלַּת

כִּד בָּרָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאָדָם הָרִאשׁוֹן דּוֹ
פְּרָצוּפִין בְּרָאוּ. וּבְגִין כֶּף אֲנַפּוּי דִּירו"ד מְהֵרָר
לְאַחֲרָא כְּגוּוּנָא דָּא ז' וְלֹא אֶתְהֵדְרוּ אֲנַפּוּי
בְּאֲנַפּוּי כְּגוּוּנָא דָּא ז', אִסְתַּכֵּל לְעֵילָא
כְּגוּוּנָא דָּא ז', אִסְתַּכֵּל לְתַתָּא כְּגוּוּנָא דָּא
ז', אָמַר לֵה קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא תוּב, דְּאֲנָא
זְמִין לְנִסְרָא לָךְ וּלְמַעַבְד לָךְ אֲפִין בְּאֲפִין
אֲבָל בְּאַתְרָא אַחְרָא תִּסְתַּלַּק. נְפַקַת מִקְמִיה
וְאֲזַלְתָּ.

עֲאֲרַת אֶת פ', אָמְרָה קְמִיה, רְבוֹן עֲלִמִין
נִיחָא קְמָךְ לְמַבְרִי בִי עֲלִמָּא דְהָא
פּוּרְקָנָא דְאַנְתָּ זְמִין לְמַעַבְד בְּעֲלִמָּא בִי
רְשִׁים, וְדָא הוּא פְּדוּת. וְכִי יֵאוּת לְמַבְרִי
עֲלִמָּא. אָמַר לֵה יֵאוּת אַנְתָּ, אֲבָל כֶּף
אַתְרִשִׁים פֶּשַׁע בְּטַמִּירוֹ, כְּגוּוּנָא דְחִיוּיָא
דְמַחֵי וְאֵעִיל רִישִׁיה בֵּין גּוֹפִיָה, הִכִּי מָאן
דְּחַב כְּפִיף רִישִׁיה וְאֲפִיק יְדוּי. וְכֵן ע' עוֹן,
אֵף עַל גֵּב דְּאָמְרָה דְּאִית בֵּיה עֲנָה, אָמַר לֵה
קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לֹא אִיבְרִי כֶּף עֲלִמָּא.
נְפַקַת מִקְמִיה.

עֲאֲרַת אֶת ס' אָמְרָה קְמִיה, רְבוֹן (ד' ג' ע"א)
עֲלִמִין, נִיחָא קְמָךְ לְמַבְרִי בִי עֲלִמָּא,
דְּאִית בִּי סְמִיכָא לְנוֹפְלִין דְּכַתִּיב, (תהלים קמח)
סוֹמֵךְ יי לְכָל הַנוֹפְלִים. אָמַר לֵה, עַל דָּא
אַנְתָּ צְרִיף לְאַתְרָךְ וְלֹא תְזוּז מִנֶּיהָ, אִי אַתָּה
נְפִיק מֵאַתְרָךְ מַה תְּהֵא עֲלֵיָהוּ דְּאַנּוּן נְפִילִין
הוֹאִיל וְאַנּוּן סְמִיכִין עֲלֶךָ. מִיָּד נְפַקַת
מִקְמִיה.

עֲאֲרַת אֶת נ' אָמְרָה קְמִיה, רְבוֹן עֲלִמָּא,
נִיחָא קְמָךְ לְמַבְרִי בִי עֲלִמָּא, דְּכִי
כְּתִיב נוֹרָא תְּהִלּוֹת וְתִהְלֶה דְּצִדִּיקִים נְאֻרָה
תְּהִלָּה. אָמַר לֵה, נוּ"ן תוּב לְאַתְרָךְ, דְּהָא
כְּגִינְךָ תִּבַּת סְמ"ךְ לְאַתְרָה וְהוּי סְמִיךְ עֲלָה.

מִיָּד תִּבַּת לְאַתְרָה וְנְפַקַת

מקמיה.

עֲלֵת אֶת בּו אַמְרָה קַמְיָה רַבּוֹן עֲלֵמָא,
נִיחָא קַמָּךְ לְמַבְרִי בִי עֲלֵמָא, דְּבִי
אֲתַקְרִיאַת מְלָךְ. אָמַר לָהּ הִכִּי הוּא וְדָאִי, אָבֵל
לֹא אַבְרִי בְּךָ עֲלֵמָא בְּגִין דְּעֲלֵמָא אַצְטְרִיךְ
לְמֶלֶךְ תּוֹב לְאַתְרָךְ, אַנְתְּ וְלֹא רַךְ דְּהָא לֹא
יָאוּת לְעֲלֵמָא לְמִיָּקָם בְּלֵא מְלָךְ.

בְּהֵיָא שַׁעְתָּא נַחְתָּא מִן קַדְמוּהִי אֶת כ
מַעַל פְּרַסִּי יַקְרִיָּה אֲזִדְעֻעַת וְאַמְרָה
קַמְיָה, רַבּוֹן עֲלֵמָא, נִיחָא קַמָּךְ לְמַבְרִי בִי
עֲלֵמָא דְאַנָּא כְּבוֹדְךָ. וְכֵד נַחְתַּת כּ מַעַל פְּרַסִּי
יַקְרִיָּה אֲזִדְעֻעַו מְאֲתָן אֶלְף עֲלִמִין וְאַזְדְעֻעַ
פְּרַסִּיאַ וְכִלְהוּ עֲלִמִין אֲזִדְעֻעַו לְמַנְפֵּל. אָמַר
לָהּ קַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא כ"ף כ"ף, מָה אַתְּ עֲבִיד
הָכָא, דְלֵא אַבְרִי בְּךָ עֲלֵמָא. תּוֹב לְאַתְרָךְ דְּהָא
בְּךָ פְּלִיָּה (יִשְׁעִיָּה י) פְּלָה וְנַחְרָצָה אֲשַׁתְּמַע, תּוֹב
לְכַרְסִיךָ וְהוּי תַּמָּן. בְּהֵיָא שַׁעְתָּא נַפְקַת
מִקַּמְיָה וְתַבַּת לְדוּכְתָּהּ.

עֲלֵת אֶת י אַמְרָה קַמְיָה, רַבּוֹן עֲלֵמָא, נִיחָא
קַמָּךְ לְמַבְרִי בִי עֲלֵמָא דְאַנָּא שִׁירוּתָא
דְשִׁמָּא קַדִּישָׁא וְיָאוּת לָךְ לְמַבְרִי בִי עֲלֵמָא.
אָמַר לָהּ, דִּי לָךְ דְאַנְתְּ חֲקִיק בִּי, וְאַנְתְּ רַשִּׁים
בִּי, וְכֹל רְעוּתָא דִּילִי בְּךָ סְלִיק, לִית אַנְתְּ יָאוּת
לְאַתְעַקְרָא מִן שְׁמִי.

עֲלֵת אֶת ט אַמְרָה קַמְיָה רַבּוֹן עֲלֵמָא נִיחָא
קַמָּךְ לְמַבְרִי בִי עֲלֵמָא דְאַנְתְּ בִּי
אֲתַקְרִיאַת טוֹב וְיִשְׁר. אָמַר לָהּ לֹא אַבְרִי בְּךָ
עֲלֵמָא דְהָא טוֹבְךָ סְתִים בְּגוּוֹךְ, וְצַפּוֹן בְּגוּוֹךְ,
הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (תְּהִלִּים לא) מָה רַב טוֹבְךָ אֲשֶׁר
צַפְנַת לִירְאִיךָ הוּאִיל וְגַנִּיז בְּגוּוֹךְ לִית בֵּיה
חוּלְקָא לְעֲלֵמָא דָּא דְאַנָּא בְּעִי לְמַבְרִי, אֶלָּא
בְּעֲלֵמָא דְאַתִּי. וְתוּ דַּעַל דְטוֹבְךָ גַּנִּיז בְּגוּוֹךְ
יִטְבְּעוֹן תְּרַעִי דְהִיכְלָא. הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (אִיכָה

וְתִהְיֶה לְצַדִּיקִים נְאֻה תְּהִלָּה.
אָמַר לָהּ: נִי"ן שׁוֹבֵי לְמַקּוּמְךָ,
שְׁהִרִי בְּשִׁבְלֶךְ שְׁבָה סְמ"ך
לְמַקּוּמָה וְתִהְיִי סְמוּכָה עֲלֶיהָ.
מִיָּד שְׁבָה לְמַקּוּמָה וְיִצְאָה
מִלְּפָנָיו.

נְבֻכַדְנֶצַּר הָאוּת מ'. אַמְרָה לְפָנָיו:
רַבּוֹן הַעוֹלָם, נוֹחַ לְפָנֶיךָ לְבָרָא בִּי
אֶת הַעוֹלָם, שְׁבִי נְקֻרָתָ מְלָךְ.
אָמַר לָהּ: כִּךְ הוּא וְדָאִי, אָבֵל לֹא
אַבְרָא בְּךָ אֶת הַעוֹלָם, מִשּׁוּם
שֶׁהַעוֹלָם צְרִיךְ מְלָךְ. שׁוֹבֵי
לְמַקּוּמְךָ אֶת ו' וְך', שְׁהִרִי לֹא
רְאוּי לְעוֹלָם לְעַמֵּד בְּלִי מְלָךְ.

בְּאוֹתָהּ שְׁעָה יִרְדֶּה מִלְּפָנָיו
הָאוּת כ' מַעַל כְּפֹא כְבוֹדוֹ. הַיְדְעֻעַ
וְאַמְרָה לְפָנָיו: רַבּוֹן הַעוֹלָם, נוֹחַ
לְפָנֶיךָ לְבָרָא בִּי אֶת הַעוֹלָם,
שְׁאִנִּי כְבוֹדְךָ. וְכִשְׁיִרְדֶּה כ' מַעַל
כְּפֹא כְבוֹדוֹ, הַיְדְעֻעַו מְאֲתִים
אֶלְף עוֹלָמוֹת, וְהַיְדְעֻעַו הַכְּפֹא,
וְכֹל הַעוֹלָמוֹת הַיְדְעֻעַו לְפַל.
אָמַר לָהּ הַקְּדוּשׁ- בְּרוּךְ- הוּא:
כ"ף כ"ף, מָה אַתְּ עוֹשֶׂה כָּאֵן?
שְׁלֵא אַבְרָא בְּךָ אֶת הַעוֹלָם. שׁוֹבֵי
לְמַקּוּמְךָ, שְׁהִרִי בְּךָ פְּלִיָּה, פְּלָה
וְנַחְרָצָה (יִשְׁעִיָּה י) נִשְׁמַע. שׁוֹבֵי
לְכַסְאָךְ וְתִהְיִי שֵׁם. בְּאוֹתָהּ שְׁעָה
יִצְאָה מִלְּפָנָיו וְשְׁבָה לְמַקּוּמָהּ.

נְבֻכַדְנֶצַּר הָאוּת י'. אַמְרָה לְפָנָיו:
רַבּוֹן הַעוֹלָם, נוֹחַ לְפָנֶיךָ לְבָרָא בִּי
אֶת הַעוֹלָם, שְׁאִנִּי רֵאשִׁית הַשֵּׁם
הַקְּדוּשׁ, וְרְאוּי לָךְ לְבָרָא בִּי אֶת
הַעוֹלָם. אָמַר לָהּ: דִּי לָךְ שְׁאֲתָ
חֲקוּקָה בִּי וְאַתְּ רְשׁוּמָה בִּי, וְכֹל
רְצוֹנֵי עוֹלָה בְּךָ. אֵינְךָ רְאוּיָה
לְהַעַקֵּר מִשְׁמִי.

נְבֻכַדְנֶצַּר הָאוּת ט'. אַמְרָה לְפָנָיו:
רַבּוֹן הַעוֹלָם, נוֹחַ לְפָנֶיךָ לְבָרָא בִּי
אֶת הַעוֹלָם, שְׁאֲתָה נְקֻרָתָ בִּי
טוֹב וְיִשְׁר. אָמַר לָהּ: לֹא אַבְרָא
בְּךָ אֶת הַעוֹלָם, שְׁהִרִי טוֹבְךָ
נִסְתָּר בְּתוֹכְךָ וְצַפּוֹן בְּתוֹכְךָ, זְהוּ
שְׁכַתוֹב (תְּהִלִּים לא) מָה רַב טוֹבְךָ

אשר צפנת ליראיך. הואיל וגנוז בתוכך, אין בו חלק לעולם הזה שאני רוצה לברא, אלא בעולם הבא. ועוד, שעל שטובך גנוז בתוכך, יטבעו שערי ההיכל, זהו שכתוב (איכה ב) טבעו בארץ שעריה. ועוד, שח' פגנדיך, וכשתתחברו יחד הנה ח"ט, ועל כן האותיות הללו לא רשומות בשבטים הקדושים. מיד יצאה מלפניו.

בבגדה האות ד'. אמרה לו: רבון העולם, נוח לפניך לברא בי את העולם, שבי שומרים בניך את השבת, שכתוב (שמות כ) זכור את יום השבת לקדשו. אמר לה: לא אברא בך את העולם, שבה יש קרב, וקרב שנונה, ורמח של קרב כמו שלפניו. מיד יצאה מלפניו.

בבגדה האות ו'. אמרה לפניו: רבון העולם, נוח לפניך לברא בי את העולם, שאני אות משמך. אמר לה: וא"ו, את זה' די לךם שאתן אותיות של שמי, שאתן בסוד של שמי וחקוקות וגלופות בשמי, ולא אברא בכן את העולם.

בבגדה האות ד' והאות ג', אמרו אף כף. אמר אף להן: די לכן להיות זו עם זו, שהרי העניים לא יתבטלו מן העולם, ויצריכים לגמל צמקה חסד. דל"ת הוא העני (דל), גימל גומלת לה חסד. אל תפרדו זו מזו, ודי לכן לזון זו את זו.

בבגדה האות ב'. אמרה לו: רבון העולם, נוח לפניך לברא בי את העולם, שבי מברכים אותך למעלה ולמטה. אמר לה

טבעו בארץ שעריה. ותו ד"ז לקבלך וכד תתחברון כחדא הא ז"ט, ועל דא אתוון אלין לא רשימין בשבטין קדישין. מיד נפקת מקמיה.

עאלת את א אמרה ליה, רבון עלמא, ניהא קמך למברי בי עלמא, דבי נטרין בניך שבת דכתיב, (שמות כ) זכור את יום השבת לקדשו. אמר לה לא אברי בך עלמא דאנת אית בך קרבא וחרבא דשננא ורומחא דקרבא כגוונא דנו"ן. מיד נפקת מקמיה.

עאלת את א אמרה קמיה רבון עלמא, ניהא קמך למברי בי עלמא, דאנא את משמך. אמר לה ואו אנת וד' די לכוך דאתון אתוון דשמי דאתון ברזא דשמי וחקיקין וגליפין בשמי ולא אברי בכו עלמא.

עאלת את ד ואת ג אמרו אוף הכי. אמר אוף לזן די לכוך למיהוי דא עם דא דהא מסכנין לא יתבטלון מן עלמא וצריכין לגמול עמהון טיבו. דל"ת איהו מסכנא, גימ"ל גמול לה טיבו, לא תתפרשוך דא מן דא ודי לכוך למיזן דא לדין.

עאלת את ב אמרה ליה, רבון עלמא, ניהא קמך למברי בי עלמא, דבי מברכאן לך לעילא ותתא. אמר לה קדשא בריך הוא, הא ודאי בך אברי עלמא ואת תהא שירותא למברי עלמא.

קיימא את א לא עאלת. אמר לה קדשא בריך הוא אל"ף אל"ף למיה לית אנת עאלת קמאי כשאך כל אתוון. אמרה קמיה

הקדוש-ברוך-הוא: הרי ודאי שבה אברא את העולם, ואת תהיי הראשית לברא את העולם. עמדה האות א' ולא נכנסה. אמר לה הקדוש-ברוך-הוא: אל"ף אל"ף, למה אינך נכנסת לפני כשאך כל האותיות? אמרה לפניו: רבון העולם, משום שראיתי שכל האותיות יצאו מלפניך בלי

רבוֹן עֲלֵמָא בְּגִין דְּחִמֵּינָא דְכָל אֲתוּוֹן נִפְקוּ מִן קַמְוָן בְּלֵא תוֹעֲלֵתָא מָה אֲנָא אַעֲבִיד תַּמּוּן. וְתוּ דְהָא (דף ג ע"ב) יְהִיבְתָא לְאֵת בֵּי"ת נְבֻזְבָּזָא רְבֻרְבָא דָא, וְלֵא יָאוּת לְמַלְכָא עֲלֵאָה לְאַעֲבָרָא נְבֻזְבָּזָא דִּיהֵב לְעֵבְדוֹ וְלִמְיָהֵב לְאַתְרָא. אָמַר לָהּ קִדְשָא בְרִיךְ הוּא אֱלֹ"ף אֱלֹ"ף אָף עַל גַּב דְּאֵת בֵּי"ת בַּה אַבְרִי עֲלֵמָא, אֵת תְּהָא רִישׁ לְכָל אֲתוּוֹן, לִית בֵּי יְהוּדָא אֱלָא בְּךָ. בְּךָ יִשְׂרוּן כָּל חוֹשְׁבָנִין וְכָל עוֹבְדֵי דְעֲלֵמָא, וְכָל יְהוּדָא לָא הֵוִי אֱלָא בְּאֵת אֱלֹ"ף. וְעַבְרֵי קִדְשָא בְרִיךְ הוּא אֲתוּוֹן עֲלֵאִין רְבֻרְבֵן, וְאֲתוּוֹן תַּתְּאִין זְעִירִין. וּבְגִין בְּךָ בֵּי"ת בֵּי"ת בְּרֵאשִׁית בְּרָא. אֱלֹ"ף אֱלֹ"ף אֱלֹהִים אֵת. אֲתוּוֹן מַלְעִילָא וְאֲתוּוֹן מַתְתָּא, וְכִלְהוּ כְּחֵדָא הוּוּ מַעֲלָמָא עֲלֵאָה וּמַעֲלָמָא תַּתְּאָה. בְּרֵאשִׁית רַבִּי יוֹדָאי אָמַר מָאי בְּרֵאשִׁי"ת, בְּחֻכְמָ"ה, דָּא חֻכְמָ"ה, דְּעֲלֵמָא קְיִימָא עֲלֵהּ, לְאַעֲלָא גּוֹ רִזִּין סְתִימִין עֲלֵאִין. וְהָכָא אַגְלִיפּוּ שִׁית סְטָרִין רְבֻרְבִין עֲלֵאִין דְּמִנְהוֹן נְפִיק כְּלָא, דְּמִנְהוֹן אֲתַעֲבִידוּ שִׁית מְקוּרִין וְנַחֲלִין, לְאַעֲלָא גּוֹ נְמָא רַבָּא. וְהִינְנוּ בְּרָא שִׁית מְהָכָא אֲתַבְּרִיאֵוּ. מָאן בְּרָא לוֹן, הֵהוּא דְלָא אֲדַכְּרֵהּ הֵהוּא סְתִים דְלָא יָדִיעַ.

רַבִּי חֲזִיא וְרַבִּי יוֹסִי הוּוּ אֲזֻלִי בְּאַרְחָא, כַּד מָטוּ לְחַד בֵּי חַקֵּל, אָמַר לִיה רַבִּי חֲזִיא לְרַבִּי יוֹסִי הָא דְאַמְרִיתוּ בְּרָא שִׁית וְדָאי הָכִי הוּא, בְּגִין דְּשִׁית יוֹמִין עֲלֵאִין גַּבִּי אוּרִייתָא וְלֵא יִתִּיר. אַחְרַנִּין סְתִימִין אֵינּוּן.

אַבְרָ חֲמִינָן גּוֹ סְטָרֵי בְּרֵאשִׁית דְּאָמַר הָכִי. גְּלִיפֵי אַגְלִיף הֵהוּא סְתִימָאָה קְדִישָׁא גּוֹ מְעוּי דְחַד טְמִירוּ דְנִקִּיט בְּנִקְוֵדָה דְנַעֲיִין. הֵהוּא גְּלִיפֵי אַגְלִיף וְטְמִיר בִּיה כְּמָאן דְּגַנְזוּ כְּלָא תַּחוֹת מַפְתָּחָא חֵדָא. וְהֵהוּא מַפְתָּחָא

תוֹעֲלַת, מָה אָנִי אַעֲשֶׂה שָׁמַיָּא? וְעוּד, שְׁבִרֵי נְתַתְּ לָאוּת בִּי אוֹצֵר גְּדוּל זֶה, וְלֵא רָאִי לְמַלְךְ עֲלִיּוֹן לְהַעֲבִיר אוֹצֵר שְׁנַתָּן לְעֵבְדוֹ וְלִתְתֵּי לְאַחַר. אָמַר לָהּ הַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא: אֱלֹ"ף אֱלֹ"ף, אָף עַל גַּב שְׁאַבְרָא אֵת הַעוֹלָם בְּאוּת בֵּי"ת, אֵת תְּהִי הָרֵאשׁ לְכָל הָאוֹתִיּוֹת. אֵין בִּי יַחַד אֱלָא בְּךָ. בְּךָ יִתְחִילוּ כָּל הַחֻשְׁבּוֹנוֹת וְכָל מַעֲשֵׂי הַעוֹלָם, וְכָל יַחַד לֵא יִהְיֶה אֱלָא בְּאוּת אֱלֹ"ף.

וְעֵשֶׂה הַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא אוֹתִיּוֹת עֲלִיּוֹנוֹת גְּדוּלוֹת, וְאוֹתִיּוֹת תַּחְתּוֹנוֹת קַטְנוֹת. וּמְשׁוֹם כֶּךָ בֵּי"ת בֵּי"ת - בְּרֵאשִׁית בְּרָא. אֱלֹ"ף אֱלֹ"ף - אֱלֹהִים אֵת. אוֹתִיּוֹת מַלְמַעְלָה וְאוֹתִיּוֹת מַלְמַטָּה, וְכִלְן יַחַד הֵם מְהַעוֹלָם הַעֲלִיּוֹן וּמְהַעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן.

בְּרֵאשִׁית. רַבִּי יוֹדָאי אָמַר, מָה זֶה בְּרֵאשִׁי"ת? בְּחֻכְמָ"ה. זוֹ הַחֻכְמָ"ה שְׁהַעוֹלָם עוֹמֵד עֲלֶיהָ, לְהַכְנִס לְתוֹךְ סוּדוֹת נִסְתָּרִים עֲלִיּוֹנִים. וְכֵאֵן נַחֲקִינּוּ שְׁשֵׁה צְדִידִים גְּדוּלִים עֲלִיּוֹנִים שְׁמַהֵם הַכֵּל יוֹצֵא, שְׁמַהֵם נַעֲשׂוּ שְׁשֵׁה מְקוּרוֹת וְנַחֲלִים לְהַכְנִס לְתוֹךְ הַיָּם הַגְּדוֹל. וְהִנְנוּ בְּרָא שִׁית מִכָּאן נְבְרָאֵי. מִי בְּרָא אוֹתָם? הֵהוּא שְׁלֵא נִזְכָּר, הֵהוּא הַנִּסְתָּר שְׁאִינוּ יָדוּעַ.

רַבִּי חֲזִיא וְרַבִּי יוֹסִי הִיוּ הוֹלְכִים בְּדִרְךָ. כְּשֶׁהִגִּיעוּ לְשֶׁרָה אַחַד, אָמַר רַבִּי חֲזִיא לְרַבִּי יוֹסִי, זֶה שְׁאַמְרַתָּם בְּרָא שִׁית - וְדָאי זֶה כֶּךָ, מְשׁוֹם שְׁשֵׁה יָמִים עֲלִיּוֹנִים אֲצֵל הַתּוֹרָה וְלֵא יוֹתֵר. הָאֲחֵרִים הֵם נִסְתָּרִים.

אַבְרָ רָאִינוּ בְּתוֹךְ צְדִידֵי בְּרֵאשִׁית שְׁאַמְרֵי כֶּךָ. חֲקִיקוֹת חֲקָן אוֹתוֹ הַנִּסְתָּר הַקְּדוּשׁ בְּתוֹךְ מְעוּי שֶׁל סֵתֵר אַחַד שְׁקִיב בְּנִקְוֵדָה שְׁנַעֲצִין. הֵהוּא חֲקָן חֲקוּקִים וְנִסְתָּר בּוֹ,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבַיּוֹמִיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאַמִּירָן בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאַוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

